

3.

PROLÓGUS – A HÁTTÉRTÖRTÉNET

Október 12., szombat délután

Örök létezéséről beszélve Krisztus gondolatban visszaröpít a végtelen korszakokon át. Arról biztosít bennünket, hogy sosem volt olyan idő, amikor Ő ne lett volna szoros közösségben az örök Istennel. Akinek a hangját akkoriban hallhatták a zsidók, maga volt az, aki Istennel öröktől fogva létezett.

Krisztus méltóságteljes nyugalommal szólt, és szavai olyan erővel bírtak, hogy hatásukra meggyőződés született az írástudók és a farizeusok szívében. Megérezték a mennyből küldött üzenet erejét. Szívük ajtajánál Isten kopogott bebocsátásért.

Ő az örök, mindenható Istennel volt egyenlő... Ő az öröktől fogva létező Fiú.

Krisztus az önmagában létező, senkitől sem kölcsönvett étellel rendelkezik. „Akié a Fiú, azé az élet” (1Jn 5:12). Krisztus isteni volta biztosít arról, hogy a hűségesek örök életet nyernek. „Aki hisz énbenem” – mondta Jézus –, „ha meghal is él.” Ekkor Krisztus már a második eljövételére tekintett. – *Lift Him Up*, 17. o.

„Krisztusban élet volt, és az élet az emberek világossága volt.” Itt nem a fizikai életről van szó, hanem a halhatatlanságról, a valódi életről, amely egyedül Isten tulajdona. Az Igének, aki Istennel volt, aki Isten volt, élete volt önmagában. A fizikai életet mindenki megkapja. Ez nem örök vagy halhatatlan, mert Isten, az életadó ismét elveheti. Az embernek semmi hatalma nincs az élete fölött. De Krisztus élete nem kölcsönzött élet. Senki sem veheti el az életet tőle. „Leteszem azt magamtól” – mondta. Őbenne valóban élet volt, eredeti, nem kölcsönzött, nem leszarmazás útján nyert. Ez az élet nem az ember veleszületett sajátossága, csak Jézus Krisztus által birtokolhatjuk.

Amikor Jézus felvette az emberi természetet, életét tekintve a Mindenhatótól függött. Emberi természetében megragadta Isten mennyei

erejét, és az emberi család minden tagjának megvan az előjoga, hogy ezt tegye. – *Maranatha*, 302. o.

Ha a golgotai keresztet újból és újból bemutatjuk, ha minden alkalommal arról beszélünk, akkor gyógyírként fog hatni, és rámutat az erény szépségére és kiválóságára. Aki azonban hibákat keresve kételkedik a Szentírás hitelességében, és kétségbe vonja a kinyilatkoztatást, arra nem is lesz hatással. [...]

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.” (Jn 17:3) Az örök Ige testté lett, és közöttünk lakozott. Ez a gondolat véget vet a hitetlenségnek; mégis azonban szomorúan kell megállapítanom, hogy a hetednapi adventista lelkipásztorok nagyon sok prédikációból kihagyják Jézust. Vajon miért? Azért, mert ezeknek a lelkészeknek a szívében nem lakozik hit által Jézus, és nem öltötték magukra Krisztus igazságát. – *The Voice in Speech and Song*, 315. o.

Október 13., vasárnap

Bár Isten Igéje beszél Krisztus emberi voltáról, földi életéről, mindazonáltal határozottan beszél örök létezéséről is. Az Ige mennyei lényként, Isten örök Fiaként létezett egységben Atyjával. Öröktől fogva Ő volt a szövetség közbenjárója, akiben áldást nyertek a föld minden nemzetségei, úgy zsidók mint pogányok, ha elfogadták Őt. „Az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige.” Az Ige már az angyalok és emberek teremtése előtt is Istennél volt, és Isten volt az Ige. [...]

Isten és Krisztus már kezdettől fogva tudott Sátán hitehagyásáról és Ádám bukásáról. A megváltási tervnek az volt a célja, hogy az elbukott emberiség megváltást nyerjen, és újabb esélyt kapjon. Örök időktől fogva Krisztus volt a kijelölt közbenjáró. Már a világ teremtése előtt el lett határozva Krisztus testet öltése. Jézus mondotta: „Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem.” Emberi testben azonban csak akkor jött el, amikor betelt az idő. Ekkor született meg kisgyermekként Betlehemben. – *Lift Him Up*, 74. o.

Az Úr Jézus Krisztus, Isten Fia örök időktől külön személyiségként létezett, mégis egy volt az Atyával. Ő volt a menny mindenek felülmúló dicsősége, a értelmes mennyei lények parancsnoka, s mint Őt

megilletőt fogadta az angyalok imádatát. Ez az imádat nem rövidítette meg Istent (Péld 8:22–27).

Világosság és dicsőség rejlik az igazságban, hogy Krisztus már a föld alapjainak lerakása előtt egy volt az Atyával. Ez a sötét helyen világító méceses tölti be a homályt isteni eredetű dicsőséggel. Ez a végtelenül titokzatos igazság más titokzatos és máskülönben megmagyarázhatatlan igazságokat világít meg, miközben a maga megközelíthetetlen, fölfoghatatlan világosságába van burkolva. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1126. o.

„Minekelőtte hegyek lettek, és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten.” (Zsolt 90:2) „A nép, amely sötétségben ül vala, láta nagy világosságot, és akik a halálnak földében és árnyékában ülnek vala, azoknak világosság támadta.” (Mt 4:16) Ezek a versek Krisztus földi születése előtti létét, valamint világunkba való megjelenésének célját mutatják be az örökkévalóság trónjáról érkező világosság élő sugaraiként. „Seregelj hát egybe, seregek leánya! Ostrommal támadt ellenünk; pálcával verjék arcul Izráel bíróját! De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, aki uralkodó az Izráelen; akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van.” (Mik 5:1–2) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 248. o.

Október 14., hétfő

[Krisztus] önként vette magára az ember természetét. Az Ő döntése, az Ő választása volt. Krisztus, a fölkent, emberi léttel takarta el Istenségét. Egész idő alatt Isten is volt, habár nem látszott Istennek. Eltakarta Istenségének azon megnyilvánulásait, melyek Isten világmindenségéből imádatot és csodálatot váltottak ki. Földi tartózkodása idején is Isten volt, de levetette Istenségét, s az ember alakját és formáját öltötte magára. Emberként járt a földön. Szegény lett értünk, hogy szegénysége által mi gazdagok lehessünk. Dicsőségét és fenségét levetette. Isten volt, de egy időre letette az Istenség dicsőségét. Bár szegényen járt az emberek közt, áldását hintve mindenfelé, szavára angyalseregek vették volna körül és hódoltak volna neki. Mégis csaknem teljesen ismeretlenül járt földi teremtményei között. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1126. o.

Az apostol hittestvérei előtt Krisztust magasztalta, mint aki által Isten mindent teremtett, és aki megváltásunkat kieszközölte. Megmagyarázta, hogy azok a kezek, amelyek a világot fenntartják, és a világegyetemben mindent szabályozott rendszerben és fáradhatatlan tevékenységben tartanak, ugyanazok, amelyek mindannyiunkért a keresztre szegeztettek. [...]

Isten Fia leszállt, hogy az elesetteket felemelje. Otthagyta a magasságot, a bűn nélküli világokat, a kilencvenkilencet, akik szerették Őt, és lejött erre a földre, ahol „megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért” (Ésa 53:5). Minden dologban hasonlóná vált testvéreire; olyan testet öltött fel, mint a mienk. Tapasztalta, mit jelent éhesnek, szomjasnak és fáradtnak lenni. Táplálékkal tartotta fenn életét, és alvással erősítette testét. Idegen és vándor volt a földön – a világban élt, de nem e világból való volt. Megkísértetett és háborítottatott, ahogyan napjainkban is férfiak és nők megkísértetnek és háborítottatnak, de a bűntől mentes maradt. Mindenkor gyöngéd, részvételtjes, szeretetteltjes volt, másokkal szemben elnéző. Isten jellemét így szemlélte lényében. „Az Ige testté lett, és lakozék mi közöttünk..., aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14) – *Az apostolok története*, 471–472. o.

Krisztus, az Atya dicsőségének visszatükröződése eljött a világra e dicsőség fényeként, hogy képviselje Istent az emberek előtt. A Szentírás szava szerint felkente „Őt az Isten Szentlélekkel és hatalommal”, és „széjjeljárt jót tévén” (Csel 10:38). Krisztus a názáreti zsinagógában ezt mondta: „Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és a vakok szemeknek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét.” (Lk 4:18–19) – *Krisztus példázatai*, 416. o.

Október 15., kedd

„Ismét szóla azért hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (Jn 8:12)

Jézus a templom ama udvarában szólta ezeket a szavakat, amely különlegesen kapcsolódott a sátoros ünnep szolgálataihoz. Az udvar közepén hét méltóságot sugárzó oszlop magasodott, ezek hatalmas lámpásokat tartottak. Az esti áldozat után meggyújtották a lámpákat, fényük világított Jeruzsálem felett. Ez a ceremónia az Izráelt a pusztában vezető tűzoszlopra emlékeztetett, és előremutatott a Messiás eljövételére is. Este, amikor a lámpákat meggyújtották, az udvar nagy örvendezés színhelye volt. Ősz hajú férfiak, a templom papjai és a nép vezetői egyesültek ünnepi táncban a hangszeres zenére és a léviták énekére.

Jeruzsálem kivilágításával a nép kifejezte reményét, hogy a Messiás eljön, és világosságot áraszt Izráelre. Jézus számára azonban a helyszínnek nagyobb jelentősége volt. Ahogyan a templom sugárzó lámpái mindent megvilágítottak maguk körül, Krisztus, a lelki világosság forrása úgy oszlatja el a világ sötétségét. A jelkép mégsem volt tökéletes. Az a nagy világosság, amelyet saját kezével helyezett az egekbe, híveiben képviselte küldetésének dicsőségét. – *Jézus élete*, 463. o.

Krisztus kegyelme nélkül a bűnös helyzete reménytelen. Semmit nem lehet tenni érte, az isteni kegyelem azonban természetfeletti erővel ruházza fel, ami munkálkodik értelmén, szívéen és jellemén. A Krisztus kegyelmében való részesedés az, ami által az ember felismeri a bűn gyűlöletes természetét, és végül kiúzi azt lelkének templomából. Kegyelem által kerülünk közösségbe Krisztussal, hogy társuljunk hozzá a megváltás munkájában. A hit az a feltétel, amit Isten megfelelőnek látott arra, hogy megbocsásson a bűnösnek. Ez nem azért van, mert valami olyan erény van benne, mely által az üdvösség kiérdemelhető, hanem mert megragadhatja Krisztus érdemeit, a bűnös orvosságát. A bűnös törvényszegése és tökéletlensége helyébe a hit Krisztus tökéletes engedelmességét állítja. Amikor a bűnös személyes Megváltójaként hisz Krisztusban, akkor Isten – biztos ígéreteihez híven – megbocsátja bűnét, és ingyen megigazítja. A bűnbánó bűnös felismeri, hogy megigazulását Krisztus, mint az ő helyettese és keze tette lehetővé, aki meghalt érte, aki az ő engesztelő áldozata és igazsága. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 366. o.

Október 16., szerda

„Hiszel-e Isten Fiában?” Pontosan olyan mértékben függsz Krisztustól, mint a leggyengébb, a legszegényebb és legalázatosabb lélek. „Hiszel Isten Fiában?” Az egyszerű, spekulatív hitnek nincs jelentősége. Hiszel-e Isten Fiában, mint személyes Megváltódban? Ha teljes szívből hiszel, akkor Isten a lelkedben lakozik, és a lelked el van rejtve Istenben. Te Jézust képviseled. Akik fontos pozíciót töltenek be, próbára lesznek téve, hogy kiderüljön, vajon bölcsességet tanúsítanak-e a magas beosztásban is, hogy Krisztus munkálkodik-e általuk, hogy képviselhetik-e az Ő jellemét, és az Ő szavait és tetteit fejezik ki öröksége előtt, akikért Jézus az életét adta. – *Lift Him Up*, 148. o.

Nem a tudás hiánya az oka, hogy Isten népe közül sokan elvesznek. Nem azért ítélik el őket, mert nem ismerik az utat, az igazságot és az életet. Az igazság, melyet megértettek, a fény, amely lelkükre ragyogott, de amelyet elhanyagoltak vagy elutasítottak, az ítéli majd el őket. Akik sohasem nyertek világosságot, amit elutasíthattak volna, azokat nem ítélik el. Mit tehetett volna még Isten szőlőjéért, amit nem tett meg? Fény, becses világosság ragyog Isten népére. Ez mégsem menti meg őket, hacsak ők is hozzá nem járulnak a megmentéshez; hacsak teljesen azok összessége szerint nem élnek; s ha tovább nem adják azt a sötétben veszteglőknek. Isten cselekvésre szólítja fel népét. Egyéni kötelességünk bevallani és elhagyni bűneinket, majd visszatérnünk az Úrhoz – most erre van szükség. Ezt egyik ember sem végezheti el a másik helyett. Egyre halmozódnak a vallásos ismeretek, s ezzel arányban a kötelezettségeink. Tündöklő fény ragyog a gyülekezetre, s e világosság elítéli őket, mivel nem hajlandók abban járni. Ha vakok lennének, nem lenne bűnük. De felismerték a világosságot, sok igazságot hallottak, mégsem bölcsék, mégsem szentek. Sokan évek óta tapodtat sem haladtak az ismeretekben, és a tényleges megszentelődésben. Ezek a lelkileg törpék. Ahelyett, hogy előre törnének a tökéletességre, visszafelé vonulnak a sötétségbe, Egyiptom szolgaságába. Nem gyakorolják az istenfélelmet, nem törődnek a valódi, tényleges megszentelődéssel. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 123. o.

Abban az előjogban van részünk, hogy mennyei világosságban járhatunk. Így járt Énokh is az Úrral. Neki sem volt könnyebb igazságban

élni, mint nekünk ezekben a napokban. Abban az időben sem volt könnyebb növekedni a kegyelemben és a szentségben.

Énokh azonban ima és Istennel ápoltság által meg tudott szabadulni a világi kívánságok okozta romlástól. Az utolsó napok veszélyei vesznek körül, ezért ugyanabból a forrásból kell erőt merítenünk. Istennel kell járnunk. Fel vagyunk szólítva, hogy szakadjunk el a világtól, mert csak úgy szabadulhatunk meg a romlottságtól, ha a hűségesek Énokh példáját követjük. – *In Heavenly Places*, 70. o.

Október 17., csütörtök

Krisztus nem emberi természetének megdicsőüléseért könyörög, hiszen az emberi dicsőség nem is létezett, amikor Ő már élt. Istennel való egyenlőségének dicsőségéért esedezik. Ez a közbenjáró ima. A kedvezés, melyért könyörög, annak az isteni dicsőségnek a megnyilvánulása, mellyel akkor rendelkezett, amikor egy volt Istennel. Távoítsd el a fátylat – mondja –, hadd ragyogjon elő dicsőségem, mellyel a világ teremtése előtti időktől rendelkeztem. [...]

„Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy azok is ott legyenek, ahol én vagyok.” Imádja Őt az ég minden angyala. A mennyei sereg leborul előtte, és zengi a diadal és öröm énekét. Dicsőség veszi körül a menny Királyát, Őt csodálják a mennyei értelmes lények. Szó le nem tudja írni a jelenetet, mikor Isten Fiát nyilvánosan visszaiktatták a megtiszteltetés és dicsőség helyére, melyet önként elhagyott, mikor emberré lett.

S ma a megdicsőült Krisztus, aki mégis a testvérünk, Ő a védőügyvédünk a mennyben. – *A Te Igéd igazság*, 5. köt., 1146. o.

Ő, micsoda vágy éghetett Krisztus szívében, hogy megmentse a veszendőket! Keresztre szegezett teste nem csökkentette sem befolyását, sem isteni hatalmát olyannyira, hogy ne tudja megváltani azokat, akik elfogadják az Ő igazságát. Kereszthalála tette lehetővé, hogy a törvénytaposó ember, ha elfogadja Őt személyes Megváltójának, bűnét átruházhassa a mennyei helyettesre. A jelképekben a világ „bíborvörös” bűnökként bemutatott vétkei a mennyei helyettesre lettek áthelyezve. [...]

Az Istenség mindaz idő alatt munkálkodott, miközben az emberiség egy olyan nép gyűlöletétől és bosszújától szenvedett, amely azért gyűlölte Istent, mert Krisztus kijelentette, hogy Ő Isten Fia. [...]

A kereszten függő gonosztevő imájában volt valami, ami eltért a minden oldalról röpködő megjegyzésektől: szavaiban ott volt a hit, és szavai eljutottak Krisztushoz. A haldokló ember hite a legédesebb muzsikaként hatott Krisztus füleinek. Haláltusája közepette a megváltás legkellemesebb hangjai voltak ezek. Isten a Fia által is fel lett magasztalva. – *This Day with God*, 236. o.

Krisztus elvégezte azt a munkát, amellyel az Atya megbízta. Megdicsőítette Istent a földön. Világosan kinyilatkoztatta az Atya nevét. Kiválasztotta és összegyűjtötte azokat, akiknek folytatni kellett a munkáját az emberek között. Róluk mondta el azután a következőket: „Az enyémekek mind a tied és a tied az enyémekek; és megdicsőíttetem őbennük. És nem vagyok többé e világon, de ők e világon vannak, én pedig tehozad megyek. Szent atyám, tartsd meg őket a te nevedben, akiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi.” „De nemcsak őérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem; hogy mindnyájan egyek legyenek; [...] Én őbennük, és te énbennem; hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem; és szeretted őket, amiként engem szerettél.” (Jn 17:10–11; 20:23)

Így beszél az, akinek isteni tekintélye van. Krisztus ezekkel a szavakkal adta át kiválasztott gyülekezetét, egyházát a mennyei Atya karjaiba. Felszentelt főpapként közbenjárt népéért. Húséges pásztorként összegyűjtötte nyáját a Mindenható oltalma alá, az erős és biztos menedékhelyre. Reá azonban még vár egy utolsó csata megvívása Sátánnal, és Krisztus elindul, hogy találkozzék az ősellenséggel. – *Jézus élete*, 680. o.

Október 18., péntek – További tanulmányozásra

Gondolatok a Hegyibeszédéről, „Ti vagytok a világ világossága” című alfejezet (38–44. o.); *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 3. köt., „Fizesünk bírságot, ha az megszabadít az elnyomótól!” című alfejezet (400–402. o).